

Prædiken til 20. søndag efter Trinitatis

Matt. 21,28-44

Anden tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus:

Jesus sagde: »Men hvad mener I? En mand havde to sønner. Han gik hen til den første og sagde: Min søn, gå ud og arbejd i vingården i dag. Men han svarede: Nej, jeg vil ikke! Bagefter fortrod han og gik derud. Så gik han til den anden søn og sagde det samme til ham. Han svarede: Ja, herre! men gik ikke derud. Hvem af de to gjorde deres fars vilje?« De svarede: »Den første.« Jesus sagde til dem: »Sandelig siger jeg jer: Toldere og skøger skal gå ind i Guds rige før jer. For Johannes kom til jer og lærte jer vejen til retfærdighed, og I troede ham ikke, men toldere og skøger troede ham. Og skønt I så det, angrede I heller ikke bagefter og troede ham. Hør endnu en lignelse! Der var en vingårdsejer, som plantede en vingård og satte et gærde om den, og han gravede en perse i den og byggede et vagttårn. Han forpagtede den bort til nogle vinbønder og rejste udenlands. Da høsttiden nærmede sig, sendte han sine folk til vinbønderne for at få sin høst. Men vinbønderne greb hans folk, og én pryglede de, en anden dræbte de, og en tredje stenede de. Han sendte nogle andre folk, flere end første gang, men de gjorde det samme ved dem. Til sidst sendte han sin søn til dem, for han tænkte: De vil undse sig for min søn. Men da vinbønderne så sønnen, sagde de til hinanden: Det er arvingen. Kom, lad os slå ham ihjel og få hans arv. Og de greb ham og smed ham ud af vingården og slog ham ihjel. Når nu vingårdens ejer kommer, hvad vil han så gøre med de vinbønder?« De svarede ham: »Et ondt endeligt vil han give de onde og overlade vingården til andre vinbønder, som vil give ham høsten, når tiden er inde.« Jesus sagde til dem: »Har I aldrig læst i Skrifterne: ›Den sten, bygmestrene vragede, er blevet ho-

vedhjørnesten. Det er Herrens eget værk, det er underfuldt for vore øjne?‹ Derfor siger jeg jer: Guds rige skal tages fra jer og gives til et folk, som bærer dets frugter. Og den, der falder over denne sten, bliver kvæstet, men den, som stenen falder på, vil den knuse.«

Matthæusevangeliet 21,28-44

Jeg vil gerne fortælle en lignelse for jer i dag. En lignelse, der danner klangbund for dagens evangelium. Det er lignelsen om det store festmåltid. I Biblen lyder lignelsen som en slags konklusion på dagens to forskellige tekster om hhv. manden med de to sønner og vingårdsejeren, der forpagter sin vingård bort. I virkeligheden handler alle teksterne om det samme, nemlig om at tage imod det fremmede i Kristus.

Lignelsen om det store festmåltid handler om en mand, som vil holde en stor fest. Der er ikke grænser for, hvem der bliver budt med til festen, men der er heller ikke grænser for de undskyldninger, de indbudte har, for ikke at komme til festen. En skal passe sin mark, en anden sine okser og en tredje sin kone. Manden bliver vred. Han sender i stedet sine tjenere ud i byens gader og stræder, ud til de fattige, de vanføre, de blinde og de lamme for at invitere alle dem, de møder, med til festen.

Sådan lyder lignelsen om det store festmåltid hos evangelisten Lukas. Lignelsen er et billede på menigheden. Den er et billede på gudstjenesten og på nad-

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 732, 123. årgang
Oktober 2022
ISSN 0901-2214

veren. Hvordan Gud inviterer alle og enhver også de fremmede, som ingen regnede med.

I kirkeåret optræder lignelsen om festmåltidet to gange. Først i den version, som vi lige har hørt, og siden hos Matthæus. I Matthæus' version er tonen skærpet. Hos ham er værten ikke blot en mand, men en konge, og festen er kronprinsens bryllup, og de indbudte reagerer ikke bare med gode undskyldninger. De bliver aggressive, de mishandler kongens tjenere og slår dem ihjel. Det er præcis det samme motiv, vi hører om i fortællingen om vingårdsejeren, hvis folk blev både pryglet, stenet og dræbt.

De to forskellige versioner af samme lignelse viser os, at Matthæus og Lukas har prædiket ind i vidt forskellige situationer. Hos Lukas er Gud god og kærlig. Hos Matthæus er Gud streng, en konge, der dømmes og myrder.

Jeg tror Lukas' venlige Gud passer bedst til os danskere i dag. Selvom der er krig i Europa, så står vi ikke i et religiøst opgør, vi er ikke forfulgt eller direkte i krig. Vi har ikke behov for en Gud, der hævner sine fjender med mord, brand eller ødelæggelse.

Alligevel har vi behov for at høre lignelsen om festmåltidet. Fordi vi lever, om ikke i en krigstid, så i en krisetid, hvor vi bliver mere tilbøjelige til at takke nej til invitationer af enhver art. Nøden får os til at værne os om os selv og vores egne behov. Når vi må lukke for varmen, når vi tager toget i stedet for bilen, når vi køber ind på tilbud og sparer på strømmen. Så gør vi det, fordi vi forsøger at overleve, vi holder fast på pengene og på livet. Vi værner os imod det fremmede og lukker os om det kendte – vores folk, vores grænser, vores familier, vores liv.

Lignelsen om det store festmåltid fortæller den modsatte historie. Den fortæller, at Kristus inviterer vidt og bredt, både de onde og gode, de fattige og de vanføre og de blinde, hvilket vel alt i alt er et udtryk for alle dem, som ingen regnede med kunne gøre nogen som helst nytte i et samfund.

Det er alle dem, der bliver inviteret ind til herrens bord. Lukas og Matthæus sætter ord på, at Kristus

kalder alle de fremmede ind til bordet. Eller måske skal vi forstå lignelsen sådan, at det er os, der er herrens tjenere, at det er alle os, der bliver kaldt til at bevæge os ind i det fremmede, bedst som vi er mest optaget af os selv.

Det er nærmest blevet legalt at være selvoptaget. Vi er optaget af vores egne serier, vores streamingtjenester, vi er optaget af vores venner, vores uddannelse, vores arbejde. Vi lukker os inde i os selv, går med hovedtelefoner og med blikket stift rettet mod mobilens skærm.

Derfor er det også fuldkommen angstprovokerende at skulle lyde kaldet fra Kristus. Kaldet om at slippe sit eget og bevæge sig ind i det fremmede, ud hvor vejene ender, ud i grænselandet. Kaldet fra Kristus lyder som et budskab om, at vi skal forlade det, vi kender, og bevæge os ind i alt det, vi ikke selv vælger. Væk fra marken, væk fra vores okse, væk fra vores kone.

Bedst som vi sidder bag vores egen skærm, bedst som vi vælger vores yndlingsserie, bedst som vi vælger søgemaskine, så lyder kaldet fra Kristus. Det lyder som et krav om at leve et liv i troen, at leve et liv i åbenhed og tillid til, at Gud er i det fremmede. Jesus kræver ganske enkelt det mest grænseoverskridende, man kan af et oplyst menneske: At vi slipper kontrollen, at vi stoler på, at der er en Gud i alt det, vi ikke umiddelbart kan kende. Det være sig den Gud vi møder i skaberværket, eller den Gud vi møder i andre mennesker.

Jeg tror invitationen og kaldet i lignelsen handler om vores indstilling til livet. Jesus kræver på den ene side, at vi skal følge Guds kald ud i den fremmede verden. Han kræver på den anden side, at vi skal bringe de fremmede ind til bordet, fordi det netop er der, livet strømmer os i møde.

Der er flere fælles temaer i de tekster, vi har hørt i dag. De handler ikke alene om at lyde kaldet, men også om alle dem, der svarer nej til Guds kald. Hvordan det at svare nej får os til at kredse om os selv, at lukke verden ude.

Vi har fået kaldet her i gudstjenesten. Gudstjenesten er det sted, hvor vi lytter til det fremmede, men det er også stedet, hvor vi svarer på kaldet gennem lovsang og bøn, ved at træde frem for Gud i nadveren og dåben. Gudstjenestens kald forandrer mennesker.

Vi skal bringe lovsangen ud i verden. Vi skal gå ud på gader og stræder og sprede budskabet, vi skal invitere dem, der ligesom os, er både blinde og lamme, halte og stumme. Vi skal invitere alt det fremmede ind til det store festmåltid. Og vi skal gøre det i erkendelsen af, at vi har mistet kontrollen og nu lever et liv i tillid til den Gud, som har skabt verden og medmennesket. Det er den Gud, vi møder i Kristus.

Han sidder med omkring bordet ved det store festmåltid og siger: Har I aldrig læst i Skrifterne: "Den sten, som bygmestrene vragede, er blevet hovedhjørnesten. Det er Herrens eget væk, det er underfuldt for vores øjne."

Amen.

Mads Davidsen

studielektor for pastoralseminarieuddannelsen

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke, Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
- her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov — Farvergade 27
1463 København K
vartov@vartov.dk